

מ"ת 52781/01/15 - ס מ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

לפני: כב' השופט דוד חשין, נשיא

מ"ת 52781-01-15

16 מרץ 2015

ס מ
המבקש: (המשיב 1 בבקשה
למעצר עד תום ההליכים)
נגד

מדינת ישראל
המשיבה: (המבקשת בבקשה
למעצר עד תום ההליכים)
החלטה

מהות ההליך

1. בפניי בקשה לעיון חוזר בהחלטה להורות על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים. על פי כתב האישום, בדצמבר 2014, המבקש ובנו (להלן - ת), קשרו את מ', בנו הקטין של המבקש (ואחיו הצעיר של ת), למיטת ברזל ללא מזון והיכו אותו ברגליו באמצעות כבל חשמל. בעקבות זאת, מ' ברח מביתו. כשבוע לאחר מכן (ביום 17.1.15) יצאו המבקש ות לחפשו ומצאו אותו ב"בב חוטא". השניים הכניסו את מ' לרכב בו נהג המבקש. במהלך הנסיעה תפס ת את שערות ראשו של מ', טלטל אותו והטיח את ראשו בדלת הרכב ומסעד הכסא שלפניו. כאשר הגיעו השלושה לביתם, הכה ת את מ' בפניו, עד אשר המבקש הורה לו להפסיק על מנת "שלא להשאיר סימנים". המבקש ות השכיבו את מ' על מיטת ברזל, ללא מזון, וקשרו אותו אליה באמצעות חוטי ברזל, שנקשרו סביב ידיו, רגליו, ברכיו חזהו ובטנו של מ'. המבקש החל להכות את מ' באמצעות כבל חשמל מקופל ות הכה אותו באמצעות מוט פלסטיק. השניים הכו את מ' ברגליו, זרועותיו, חזהו וצווארו מספר רב של פעמים בעת ש' זועק. השניים הותירו את מ' כבול למיטה כשש שעות והיכו אותו שוב ושוב. בסמוך לשעה 17:00 יצאו המבקש ות מהבית, ואמו של מ' שחררה אותו. בעקבות האירועים נגרמו למ' חבלות, שריטות ונפיחות בארבע הגפיים, והוא נזקק לטיפול רפואי. כמו כן, ברכו השמאלית של מ' הושמה בגבס מחשש לשבר. נוכח אלו, המבקש מואשם בתקיפת קטין על ידי אחראי, עבירה לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - **החוק**), ובהתעללות בקטין או חסר ישע, עבירה לפי סעיף 368ג סיפא לחוק.

2. בדיון שנערך בפניי ביום 28.1.15 הסכים ב"כ המבקש כי קיימות ראיות לכאורה נגדו, אך טען לכרסום בהן לאור העובדה כי המבקש הכחיש את ביצוע העבירות. כן טען כי מסוכנותו של המבקש היא אך ורק כלפי בנו הקטין. לטענתו, המבקש הוא אדם נורמטיבי, מפרנס משפחתו ונעדר עבר פלילי. לפיכך ביקש לשחרר את המבקש לחלופת מעצר או להורות על הגשת תסקיר מעצר. ב"כ המשיבה, מנגד, טענה כי אין לראות בהכחשות המבקש (האב) ככרסום של הראיות לאור תלונתו של מ', הודאתו של ת בחלק מהאירועים, מסמכים רפואיים בדבר מצבו של מ' ועדות האם. ב"כ המשיבה טענה כי מדובר באירוע חמור ואלים, ולכן עמדה על כך כי אין לשחרר את המבקש לחלופה או להורות על הגשת תסקיר. בתום דיון זה מצאתי כי יש להזמין תסקיר מעצר, בגדרו יתייחס שירות המבחן לעניין המסוכנות ולהיתכנותה של חלופת מעצר.

3. מתסקיר המעצר עולה, כי התרשמות שירות המבחן מהמבקש הנה כי מדובר באדם חלש, המתקשה להתמודד עם הלחצים המשפחתיים והמורכבות שבגידול ילדיו. להערכת שירות המבחן, במצבי לחץ, מתח או משבר נוטה המבקש לפעול באלימות ובאופן אימפולסיבי, מבלי לשקול את השלכות מעשיו. שירות המבחן העריך

כי קיימת רמת סיכון גבוהה להישנות העבירה. הואיל ושירות המבחן לא הצליח ליצור קשר עם אחי המבקש, אשר שחרור לביתו הוצע כחלופת מעצר, ונוכח רמת מסוכנותו של המבקש, לא המליץ שירות המבחן על שחרורו של המבקש ממעצר.

4. במסגרת הדיון שהתקיים ביום 23.2.15, לאחר שהתסקיר הוגש, קיבלו הצדדים את הצעת בית המשפט לפיה המבקש יעצר עד לתום ההליכים, אך הוא יהיה רשאי להציע בכל עת לשירות המבחן חלופת מעצר בשטח השיפוט של עיריית ירושלים. כן נקבע, כי היה וכך יעשה, אזי שירות המבחן יבדוק את חלופת המעצר ויגיש תסקיר מעצר משלים בתוך 10 ימי עבודה מיום המצאת חלופת המעצר המוצעת לעיונו, ועם קבלת התסקיר יקבע בית המשפט מועד לדיון בבקשה לעיון חוזר.

5. ביום 5.3.15 הציע המבקש את בית אמו כחלופת מעצר. דא עקא, נמסר בתסקיר המשלים כי האם לא נבחנה כמפקחת מאחר שהיא סובלת ממחלת ריאות וזקוקה לחמצן, ולא יכולה היתה לבוא לשירות המבחן לראיון. על פי התסקיר המשלים, שירות המבחן שוחח עם עובדת סוציאלית מיוחדת לפי חוק הנוער שמטפלת במשפחת המבקש ובמ'. היא מסרה כי מ' הוצא מביתו וכי בחופשותיו הוא מבקר בו. כן נמסר, כי על פי מ', הוא סבל מאלימות אביו ואחיו כלפיו מזה שנתיים, והוא מאוד חושש מהם. עוד נרשם בתסקיר, כי שירות המבחן שוחח גם עם שניים מאחיו של המבקש ועם שכנו, שהציעו לפקח עליו "בביתו" (ולא ברור אם הכוונה היא לבית השכן או לבית המבקש). שירות המבחן התרשם כי המפקחים המוצעים הינם בעלי רצון טוב החפצים לסייע למבקש, אך להערכתו הם אינם מודעים לקשיים בהתנהלותו ולמצבו המשפחתי, ולא יוכלו להוות עבורו דמויות סמכותיות, מציבות גבול ומצמצמות סיכון. לפיכך, ולאור הערכת שירות המבחן כי רמת הסיכון של המבקש היא גבוהה, כמו גם הקשיים של המבקש לגלות מודעות להתנהלותו הבעייתית וחוסר יכולתו לשתף פעולה עם השירות, וכן חששו של מ' ממנו, לא המליץ שירות המבחן על שחרורו של המבקש מהמעצר.

6. בדיון ביום 11.3.15 חזרה ב"כ המשיבה על עמדתה כי יש להשאיר את המבקש במעצר עד תום ההליכים. זאת נוכח העובדה כי הוא מואשם במעשה אלימות חמור מאוד המעיד על רמת מסוכנות גבוהה. בתמיכה לעמדתה, הפנתה ב"כ המשיבה לבש"פ 1219/15, אשר בו, לטענתה, היה מצב העורר טוב ממצב המבקש, שכן שירות המבחן התרשם שם לחיוב ממפקחיו, וחרף זאת, הורה בית המשפט על מעצרו עד תום ההליכים משום שלא נתן אמון בעורר עצמו. מנגד, טען ב"כ המבקש, כי יש ליתן אמון במבקש משום שאין לו עבר פלילי. כן טען, כי מסוכנותו של המבקש היא אך ורק כלפי מ', אשר אינו מתגורר עתה בירושלים. לכן, המשיך, אם ישוחרר המבקש לחלופת מעצר בתנאים מגבילים שלא יאפשרו לו לצאת מהעיר ירושלים, הרי שהמסוכנות שלו תתאין. ב"כ המבקש חזר וטען כי הלה הוא המפרנס היחיד של משפחתו וכי השארתו במעצר תפגע בילדיו האחרים, כלכלית וסוציולוגית.

דיון והכרעה

7. לאחר שבחנתי את טיעוני המבקש, מזה, וטיעוני המשיבה, מזה, באתי למסקנה כי יש לדחות הבקשה לעיון חוזר. אכן, כדברי בא כוחו, למבקש אין עבר פלילי, אך בכך אין להעיד בהכרח על היעדר מסוכנות הנשקפת מן המבקש (השוו: בש"פ 3199/14 **מדינת ישראל נ' וינברג** (7.5.14); בש"פ 5682/12 **אלפרחין נ' מדינת ישראל** (20.8.12)). מכתב האישום עולה, כי נקטת המבקש באלימות כלפי בנו אינה בגדר מעידה חד פעמית או מקרה בודד. על פי כתב האישום, המבקש, יחד עם ת, עינה בשיטתיות את בנו בשני מקרים שונים, שאירעו בשני תאריכים שונים. כמו כן אין להתעלם מדברי המתלונן, המובאים בתסקיר המשלים, כי הוא סבל מאלימות

מצד אביו ואחיו במשך השנתיים האחרונות. לזאת יש להוסיף את ההתרשמות השלילית של שירות המבחן, הן מהמבקש עצמו והן מהמפקחים המוצעים. משכך, אין בחלופה המוצעת כדי לאיין או אף להקטין דיו את מסוכנות המבקש לבנו הקטין, ומטעם זה גם לא המליץ שירות המבחן על שחרור המשיב ממעצר.

8. ועוד זאת. כאמור בתסקיר, מ' אינו מתגורר יותר עם אמו ואחיותיו, כי אם בפנימייה טיפולית. עם זאת, אחת לשלושה שבועות הוא מבקר בבית הוריו. לאור ביקוריו התכופים של מ' בבית הוריו, הרי שטיעונו של המבקש כי ניתן לשחררו לחלופת מעצר בבית המשפחה שבירושלים, או בבית השכן, מאחר שבחלופה כזו הקטין לא יהיה בקרבת המבקש, פשוט אינו יכול לעמוד. על פי התסקיר המשלים, מ' זקוק בחופשותיו לסביבה התומכת בבית אימו ואחיותיו, ואין ליטול זאת ממנו לצורך שחרור המבקש לחלופה המוצעת. לעניין זה יפים דבריו של כב' השופט דנציגר, באשר למעצר עד לתום ההליכים של אב הנוקט באלימות כלפי ילדיו או אשתו:

בפסיקה נקבע כי האלימות הגואה בכלל ונגד נשים וילדים בפרט מחייבת מדיניות שיפוטית לפיה מי שמואשם בהתעללות או באלימות כלפי בני משפחתו יעצר עד תום ההליכים נגדו, אלא אם יתקיימו נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן ... ברוח דברים אלו נפסק כי "נאמר לא אחת בנוגע לעבירות אלימות במשפחה כי הן מאופיינות בהתפרצויות זעם בלתי נשלטות ולפיכך חלופת מעצר בדרך-כלל לא תצליח לאיין את המסוכנות הנשקפת מהחשודים בעבירות אלו" ... כמו כן, נקבע כי לא בכל מקרה של עבירות של אלימות במשפחה די קיומו של ריחוק גיאוגרפי בין מיקומה של חלופת המעצר שמוצעת לבין מיקום המתלוננים כדי לאיין את המסוכנות שנובעת מהנאשמים...
(בש"פ 7848/10 פלוני נ' מדינת ישראל (2.11.10), פסקה 21; וראו גם: עמ"ת (ת"א) 28689-04-11 מימוני נ' מדינת ישראל (20.4.11); מ"ת (נצ') 56551-10-10 מדינת ישראל נ' ציוני (6.1.11)).

נוכח דברים אלה, ברי כי החלופה המוצעת, בה העורר ומ' צפויים לשהות באותו בית או בשכנות זה לזה, כלל אינה מתקבלת על הדעת.

9. משכך, דוחה אני את הבקשה לעיון חוזר. המבקש ימשיך לשהות במעצר עד לתום ההליכים.

ניתנה היום, כ"ה אדר תשע"ה, 16 מרץ 2015, בנוכחות הצדדים.